

Arrest

nr. 118 479 van 6 februari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 23 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat T. VAN GESTEL en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 13 november 2008 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 27 november 2008 als niet-begeleide minderjarige een asielaanvraag in. De adjunct van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 8 april 2009 de beslissing waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd.

1.2. De gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid neemt op 23 april 2009 en op 18 mei 2009 beslissingen tot afgifte aan de voogd van een bevel tot terugbrenging met betrekking tot verzoeker.

1.3. Op 30 juni 2009 geeft de Dienst Vreemdelingenzaken instructie om verzoeker in het bezit te stellen van een aankomstverklaring geldig tot 30 september 2009 in het kader van de omzendbrief van 15 september 2005 betreffende het verblijf van niet-begeleide minderjarige vreemdelingen. Deze aankomstverklaring wordt verschillende keren verlengd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt op 22 december 2010 opnieuw een beslissing tot afgifte aan de voogd van een bevel tot terugbrenging van verzoeker.

1.5. Verzoeker dient op 6 januari 2011 een tweede asielaanvraag in. Deze aanvraag wordt bij beslissing van 1 april 2011 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet in overweging genomen. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel tot terugbrenging.

1.6. Verzoeker dient op 19 april 2011 een derde asielaanvraag in. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 10 augustus 2012 de beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 11 september 2012 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.8. Verzoeker dient bij schrijven gedateerd op 11 februari 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.9. Bij arrest met nummer 97 893 van 29 februari 2013 weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 7 maart 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.11. Op 23 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk onontvankelijk wordt verklaard, die verzoeker op 8 november 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.02.2013 werd ingediend door :

[...]

nationaliteit: Afghanistan

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang töt het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 13 november 2008 in België verblijft, enorm goed geïntegreerd zou zijn, zich aan zou passen aan de Belgische maatschappij en de Belgische manier van leven, nog net geen 15 jaar oud zou geweest zijn toen hij in België arriveerde en er asiel aanvraag, al zijn belangen zich in België zouden bevinden, het nodige zou gedaan hebben om zich hier onmiddellijk aan te passen, de lessen volgde van de onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers te Sint-Truiden, lessen volgde aan het secundair onderwijs te Sint-Truiden en Hasselt (zie schoolattesten, oriënteringsattest), werkbereid en heel gemotiveerd zou zijn, van zodra hij de kans/toelating zou krijgen hij onmiddellijk zou willen beginnen te werken, reeds heel wat opleidingen volgde, het certificaat keukenmedewerker behaalde (zie schrijven Centrum voor leren en werken CDO Noorderkempen, rapporten, certificaat), werkervaring opdeed in de grootkeuken van rusthuis ter Bleeke en bij de horecazaak Bistro Bogaers (zie leerovereenkomst), zich bij vzw WEB meldde om een bijkomende opleiding grootkeukenmedewerker te volgen (zie schrijven van vzw WEB, overeenkomst voor arbeidsmarktgerichte opleiding), een goede kennis heeft van het Nederlands, een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd heeft, regelmatig gaat sporten om zijn sociale contacten verder uit te breiden (zie lidmaatschap sportclub) en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 27 november 2008, deze asielaanvraag werd afgesloten op 08 april 2009 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 06 januari 2011 diende betrokkene een tweede asielaanvraag in, deze werd afgesloten op 01 april 2011 met een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken. Op 19 april 2011 werd door betrokkene een derde asielaanvraag ingediend die op 26 februari 2013 afgesloten werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De duur van de procedures - namelijk 4 maand 12 dagen voor de eerste, 2 maand 26 dagen voor de tweede en 1 jaar 10 maand 7 dagen voor de derde asielaanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit enige inbreuk zou gepleegd hebben tegen de openbare orde of veiligheid en zich steeds goed zou gedragen hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Meester Van Gestel haalt beknopt het asielrelaas van betrokkene aan en stelt dat een terugkeer naar Afghanistan een schending zou uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Een gedwongen terugkeer zou een rechtstreekse bedreiging inhouden voor het leven van betrokkene die slechts beperkte gekende familiale banden zou hebben in zijn land van herkomst en zijn veiligheid zou niet gegarandeerd kunnen worden. De raadsheer citeert als volgt uit het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van juli 2012 van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van het Koninkrijk der Nederlanden: "Familie is het belangrijkste opvangnet voor terugkeerders. Mensen die niet over een goed sociaal netwerk beschikken, komen vaak terecht in tenten of openbare gebouwen waar vaak basisvoorzieningen ontbreken.". Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Wat betreft de vrees voor elke - zelfs tijdelijke - terugkeer naar het land van herkomst of van verblijf: de verzoeker voegt geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties. Het is onmogelijk, de verklaringen - die als ongeloofwaardig werden bevonden - zonder voorleggen van bijkomend bewijsmateriaal, in huidige procedure wel te aanvaarden. Wat betreft de verwijzing naar het Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van juli 2012: de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het

land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. » (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, 27.07. 2007, nr 1.018).

Wat het invoeren van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet.

Het feit dat betrokkene een opleiding "Hulp in de grootkeuken" volgt, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid. Betrokkene is inmiddels meerderjarig en niet langer schoolplichtig."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen over de kosten van het geding.

2.2. *In fine* van zijn verzoekschrift vraagt verzoeker om hem "toe te laten te verblijven op basis van art. 9bis van de Wet van 15 december 1980". Overeenkomstig de bepalingen van artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet treedt de Raad evenwel op als annulatierechter wanneer hij gevat wordt om uitspraak te doen over de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris. De Raad beschikt bijgevolg niet over de rechtsmacht om verzoeker te machtigen tot verblijf van meer dan drie maanden in België.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 1A van Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken er zich toe beperkt te stellen dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Terwijl de formele motiveringsplicht er precies toe strekt om de rechtsonderhorige een zodanig inzicht te verschaffen in de motieven van de beslissing, dat hij, ten aanzien van die motieven, in staat is om met kennis van zaken voor zijn rechten op te komen.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken zich er in casu louter toe beperkt vast te stellen dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk zou zijn omdat er in hoofde van verzoeker geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om de aanvraag om machtiging tot verblijf niet in te dienen via de gewone procedure.

Dat er zodoende slechts zeer summier wordt uiteengezet waarom men tot de huidige beslissing gekomen is en er in de bestreden beslissing op geen enkele wijze, minstens op een niet afdoende wijze, gemotiveerd wordt waarom er geen rekening wordt gehouden met deze door verzoeker opgeworpen argumentatie.

Dat er vervolgens geconcludeerd dient te worden dat er een schending voorhanden is van art. 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en een schending van art. 2 en art. 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandeling.

Dat één en ander in het verleden reeds werd bevestigd en benadrukt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in o.a. de arresten 83.956 van 29 juni 2012 en 84.293 van 6 juli 2012.

Door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd in deze arresten met recht en rede gesteld dat de motivering van een DVZ-beslissing de aanvrager minimaal moet toelaten te begrijpen waarom de beslissing genomen werd zodat hij/zij met kennis van zaken zijn/haar rechtsmiddelen kan aanwenden. Wanneer derhalve geponoerd wordt dat een vreemdeling niet voldoet aan de voorwaarden die in een wetsbepaling worden gesteld, dient duidelijk te worden uiteengezet waarom deze voorwaarden niet van toepassing zijn. [...]"

4.1.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissingen ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, wordt hierbij telkens *in concreto* toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden. Wat de door verzoeker aangehaalde duur van het verblijf in België en integratie betreft, wordt gesteld dat deze elementen niet rechtvaardigen dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend en deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De Raad merkt op dat deze motivering op voldoende duidelijke wijze aangeeft dat verweerder oordeelde dat deze elementen niet aannemelijk maken dat de aanvraag niet kan worden ingediend vanuit het land van herkomst en deze elementen in wezen elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag betreffen en aldus kunnen worden onderzocht in het kader van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Met betrekking tot de duur van de doorlopen asielprocedures geeft verweerder aan dat deze niet als onredelijk lang kunnen worden beschouwd. In zoverre verzoeker betoogde dat hij nooit enige inbreuk pleegde op de openbare orde of veiligheid geeft verweerder vervolgens aan dat dit van alle vreemdelingen in België wordt verwacht. Betreffende de ingeroepen schending van artikel 3 van het EVRM antwoordt verweerder verder dat de algemene bewering in deze zin niet wordt toegepast op de eigen situatie en dat verzoeker in wezen kort zijn asielrelaas herneemt doch zonder dat hij enig nieuw element toevoegt of bijkomend bewijsmateriaal voorlegt. Verweerder oordeelt dat bijgevolg de elementen ter ondersteuning van huidige aanvraag geen andere beoordeling wettigen dan de beoordeling door de asielinstanties waarbij de verklaringen van verzoeker reeds ongeloofwaardig werden bevonden. Betreffende het aangehaalde Algemeen Ambtsbericht Afghanistan van juli 2012 merkt verweerder nog op dat het louter inroepen van een rapport dat op algemene wijze melding maakt van schendingen van de mensenrechten in een land niet volstaat om te kunnen besluiten dat iedere

onderdaan van dat land een risico loopt op een schending van artikel 3 van het EVRM zonder dat dit risico wordt betrokken op de persoon. Daarnaast wordt aangegeven dat de aangehaalde schending van artikel 8 van het EVRM niet kan worden aangenomen als buitengewone omstandigheid gezien verzoeker geen overige familieleden in België heeft en hij niet aantoonbaar is dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard zijn dat ze onder artikel 8 van het EVRM vallen. Indien alsnog enig privé- en gezinsleven dient te worden aangenomen, oordeelt verweerder dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van dit privé- en/of gezinsleven. Wat ten slotte verzoekers opleiding betreft, geeft verweerder aan dat verzoeker niet langer schoolplichtig is.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Gelet op voormelde motivering waarbij op alle als buitengewone omstandigheden ingeroepen elementen werd ingegaan, kan verzoeker er zich niet toe beperken op algemene wijze te stellen dat de motivering niet afdoende is zonder te duiden op welk concreet als buitengewone omstandigheid ingeroepen element niet afdoende werd geantwoord en waarom. Het gegeven dat een motivering (op bepaalde punten) summier zou zijn, volstaat ook niet om vast te stellen dat de beslissing niet naar behoren zou zijn gemotiveerd.

Verzoekers loutere verwijzing naar arresten van de Raad kan, los van het gegeven dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking kennen, niet volstaan om te besluiten tot een schending van de formele motiveringsplicht. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat de feiten die aan de grondslag van deze arresten liggen, gelijkaardig zijn aan deze in huidige zaak.

Een schending van de formele motiveringsplicht of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.2.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie betreft, merkt de Raad op dat, los van de vraag of deze bepaling directe werking heeft, deze wetsbepaling voorziet in welke omstandigheden de vluchtelingenstatus aan een vreemdeling erkend wordt. Nu in de bestreden beslissing evenwel geen standpunt wordt ingenomen over de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan geen schending van artikel 1A van de Vluchtelingenconventie worden aangenomen. Daarenboven ontbreekt elke toelichting bij de ingeroepen schending van deze verdragsbepaling.

4.1.2.3. Verzoeker beroept zich verder op een schending van *“het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”*. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker nalaat aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr. 151.540). Verzoeker verstrekt evenmin enige verdere toelichting bij deze aangevoerde schending. Dit onderdeel van het middel is, bij gebreke aan de vereiste precisie, dan ook onontvankelijk.

4.1.2.4. Het eerste middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Hij licht het middel als volgt toe:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van opthoud in het buitenland.

Terwijl de rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term ‘circonstances exceptionnelles’ gelezen moet worden als ‘circonstances extraordinaires’ (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem. 1997, nr. 4; p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

In casu bevindt verzoeker zich in buitengewone omstandigheden, daar een terugkeer naar Afghanistan een schending zou uitmaken van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Rekening houdend met de culturele en sociale tradities en verhoudingen, vreest verzoeker terecht om bij een terugkeer naar Afghanistan onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen vanwege de familieleden van [M.].

Ook de stiefvader van verzoeker is hem allerminst gunstig gezind.

Een gedwongen terugkeer houdt zodoende een rechtstreekse bedreiging in voor het leven van verzoeker, die slechts beperkte gekende familiale banden heeft in zijn land van herkomst en waarbinnen hem alleszins geen veiligheid kan worden gegarandeerd.

Verzoeker verblijft bovendien reeds 5 jaar in België en hij beschikt niet over het nodige sociaal netwerk om op een veilige en menselijk verantwoorde wijze terug te keren naar Afghanistan.

Er zijn in hoofde van verzoeker zodoende wel buitengewone omstandigheden voorhanden om de aanvraag tot machtiging van verblijf in België in te dienen.

Verzoeker volgt bovendien nog steeds een opleiding in België, zodat een eventuele terugkeer alleszins niet wenselijk is. [...]"

4.2.2. Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig

werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure en dat derhalve geen buitengewone omstandigheden blijken.

Verzoeker geeft in zijn middel aan dat hij bij, zelfs tijdelijke, terugkeer naar zijn land van herkomst wel degelijk dient te vrezen voor een onmenselijke of vernederende behandeling of voor zijn leven en dat het door hem ingeroepen artikel 3 van het EVRM bijgevolg ten onrechte niet werd weerhouden als buitengewone omstandigheid. Hij herhaalt elementen uit zijn asielrelaas en wijst op de beperkte familiale banden en het beperkte sociale netwerk in zijn herkomstland waardoor zijn veiligheid niet zou zijn gegarandeerd.

Verzoeker herhaalt aldus in wezen de argumenten die hij aanhaalde in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, doch blijft in gebreke de concrete motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde in de bestreden beslissing dat de door verzoeker aangehaalde schending van artikel 3 van het EVRM niet kon worden aanvaard als buitengewone omstandigheid omwille van het gegeven dat verzoeker in dit verband bij zijn aanvraag geen nieuwe elementen heeft bijgebracht ten opzichte van de reeds beoordeelde asielaanvragen. Verweerder geeft hierbij aan dat de bevoegde asielinstanties verzoekers asielrelaas reeds ongeloofwaardig hebben bevonden, derwijze dat hij *in casu* deze zelfde verklaringen – zonder bijkomende nieuwe elementen – niet anders kan beoordelen. Dergelijk motivering is niet kennelijk onredelijk, gezien het bestuur immers het gezag van gewijsde van het arrest met nummer 97 893 van 26 februari 2013 van de Raad, waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden voor erkenning van de vluchtelingenstatus of toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, onverkort dient te respecteren. De vaststelling dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet impliceert immers dat de betrokkene geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM. Wat specifiek de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft omwille van het gegeven dat verzoeker slechts beperkte familiale banden of een beperkt sociaal netwerk zou hebben in zijn herkomstland, geeft verweerder bijkomend nog aan dat verzoeker bij zijn aanvraag wat dit betreft slechts verwees naar algemene rapporten zonder deze te betrekken op zijn eigen situatie en zonder aldus een begin van bewijs te leveren dat hij persoonlijk een reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM zou lopen. Door louter te herhalen dat hij wel degelijk vreest voor een onmenselijke of vernederende behandeling of voor zijn leven in zijn herkomstland, toont verzoeker het onjuist of kennelijk onredelijk karakter van de in de bestreden beslissing opgenomen motivering niet aan.

Verzoeker geeft daarnaast aan nog steeds een opleiding te volgen, zodat een terugkeer naar zijn herkomstland niet wenselijk is. De Raad merkt evenwel opnieuw op dat verzoeker in gebreke blijft de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Verzoeker geeft niet aan waarom verweerder niet kon oordelen dat deze opleiding geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, gezien verzoekers meerderjarigheid en het gegeven dat hij niet langer leerplichtig is.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris in strijd met artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat de door hem aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden uitmaken die verhinderen dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indient via de reguliere weg, met name bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Een schending van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Hij stelt als volgt:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken van oordeel is dat de bescherming van artikel 3 EVRM slechts in buitengewone gevallen van toepassing is, waarbij de door verzoeker bijgebrachte bewijzen niet zouden volstaan om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM.

Terwijl artikel 3 EVRM in casu wel van toepassing is en overeenkomstig dit artikel 3 EVRM niemand onderworpen mag worden aan foltering, noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

Een gedwongen terugkeer houdt een rechtstreekse bedreiging in voor het leven van verzoeker die slechts beperkte gekende familiale banden heeft in zijn land van herkomst, waarbinnen hem geen veiligheid kan worden gegarandeerd.

Verzoeker begon in Afghanistan een intieme relatie met het buurmeisje van zijn oom en tante, [M.].

De familie van [M.] ontdekte evenwel dat verzoeker seksuele betrekkingen had met haar, waarna ze verzoeker werkelijk naar het leven staan.

Het moge duidelijk zijn dat, rekening houdende met de culturele en sociale tradities en verhoudingen, verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan terecht vreest om onderworpen te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen vanwege de familieleden van [M.].

Ook de stiefvader van verzoeker is hem allerminst gunstig gezind.

Verzoeker vreest dan ook voor zijn persoonlijke veiligheid indien hij terug zou keren naar zijn land van herkomst, waarbij een gedwongen terugkeer een schending zou inhouden van artikel 3 EVRM.”

4.3.2. Wat de aangevoerde inbreuk op artikel 3 van het EVRM betreft, dient te worden gesteld dat deze bepaling vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in zijn verblijfplaats in het buitenland een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling of bestraffing. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden.

Verzoeker moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich voor de schending van artikel 3 van het EVRM baseert op zijn asielrelaas. De Raad wijst evenwel op zijn arrest met nummer 97 893 van 26 februari 2013 waarbij reeds werd vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. De vaststelling dat een vreemdeling niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet impliceert dat de betrokkene geen risico loopt in de zin van artikel 3 van het EVRM. In de motivering van de bestreden beslissing wordt ook verwezen naar deze beoordeling door de bevoegde asielinstanties. Er blijkt niet – en verzoeker geeft dit ook niet aan – dat verzoeker sinds het arrest van de Raad nieuwe elementen heeft bijgebracht die ertoe zouden leiden dat deze beoordeling niet langer actueel is. Wat verzoekers bewering betreft dat hij slechts beperkte familiale banden of een beperkt sociaal netwerk heeft in zijn herkomstland waardoor er een gevaar voor zijn leven zou zijn, merkt de Raad op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker steeds heeft aangegeven dat hij nog een moeder en stiefvader heeft. Het gegeven dat door de asielinstanties werd weerhouden dat verzoeker door zijn verklaringen onduidelijkheid heeft geschapen over zijn regio van herkomst en geenszins aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit de provincie Herat, doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker licht zijn betoog ook niet nader toe en evenmin duidt hij op welke wijze aldus een nieuw element voorligt in vergelijking met de situatie zoals deze voorlag bij de asielinstanties. Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn aanvraag weliswaar verwees naar een rapport betreffende het belang van familie en een goed sociaal opvangnet, doch zonder dat hij dit rapport op enigerlei wijze betrok op zijn persoonlijke situatie. Een dergelijke handelswijze volstaat niet om een inbreuk op artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

Daarenboven dient te Raad op te merken dat de *in casu* bestreden beslissing slechts een beslissing betreft waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, doch geen bevel om het grondgebied te verlaten

gepaard gaande met een terugleiding naar de grens inhoudt. Verzoekers vrees in geval van een “gedwongen terugkeer” is derhalve in het kader van huidige voorliggende zaak niet dienstig.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4.4.1. Verzoeker voert in een vierde middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat artikel 8 EVRM in casu niet van toepassing is daar verzoeker niet zou aantonen dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven, evenals de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Terwijl artikel 8 EVRM in casu wel van toepassing is en overeenkomstig dit artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie en geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat de huidige beslissing volledig voorbij gaat aan de realiteit van de persoonlijke situatie waarin verzoeker zich op heden bevindt en die hem er toe bewogen heeft een regularisatieaanvraag in te dienen.

Dat verzoeker immers gegronde redenen heeft om een regularisatieaanvraag in te dienen omwille van humanitaire redenen, precies omdat hij zijn privébelangen en privéleven wenst te vrijwaren.

Verzoeker, die sedert november 2008 ononderbroken in België verblijft, is enorm goed geïntegreerd in ons land.

Verzoeker was nog geen 15 jaar oud toen hij in België arriveerde, doch hij deed onmiddellijk het nodige om zich hier aan te passen, waarbij hij lessen volgde in de onthaalklas voor anderstalige nieuwkomers te Sint-Truiden, evenals in secundaire scholen te Sint-Truiden en Hasselt.

Verzoeker heeft zich steeds in regel gesteld bij de Belgische overheden en heeft nooit enige inbreuk tegen de openbare orde of veiligheid gepleegd en heeft zich steeds goed gedragen.

Verzoeker is ook werkbereid en heel gemotiveerd, daarvan getuige het certificaat van keukenmedewerker dat verzoeker op 30.06.2012 behaalde, evenals het feit dat hij naast de opleiding eveneens werkervaring opdeed in de grootkeuken van rusthuis Ter Bleeke in Oostmalle en in de keuken van Bistro Bogaerts te Turnhout.

Na het voltooien van zijn opleiding, ging verzoeker actief op zoek naar een voltijdse betrekking, doch zonder succes, reden waarom hij zich inschreef voor een bijkomende opleiding 'hulp in de grootkeuken', welke opleiding thans nog steeds lopende is.

Verzoeker beseft eveneens de noodzaak van een vlotte kennis van het Nederlands voor de participatie, waarbij zijn goede kennis van de Nederlandse taal een rode draad vormt in de talrijke documenten in zijn dossier.

Toen hij in het Lokaal Opvanginitiatief voor niet begeleide minderjarigen te Vosselaar verbleef, vertaalde hij zelfs regelmatig voor andere jongens die er verbleven en ook de lessen in het kader van zijn opleiding tot keukenmedewerker, zowel beroepsvorming als algemene vorming, verliepen in het Nederlands.

Verzoeker heeft hier ondertussen een hele vrienden- en kennissenkring opgebouwd.

Hij leerde niet alleen mensen kennen gedurende zijn studies, maar ook daarbuiten legde hij diverse sociale contacten, onder andere tijdens het sporten.

Alle belangen van verzoeker bevinden zich zodoende thans in België.

Een negatieve beslissing in het kader van de regularisatieaanvraag van verzoeker vormt dan ook een inbreuk op artikel 8 EVRM, dat het recht inhoudt op de eerbiediging van het privéleven, wat aan verzoeker het recht geeft om relaties met anderen te ontwikkelen en deze relaties te onderhouden.

Verzoeker bouwde niet alleen diverse sociale relaties op, doch ook zakelijke. Hij was nog zeer jong toen hij in België aankwam en bevond zich toen op een leeftijd waarin hij duidelijke keuzes voor zijn toekomst diende te maken, hetgeen hij ook deed door het volgen van bepaalde opleidingen met het oog op een tewerkstelling in de toekomst.

Door het uitvoeren van de thans bestreden beslissing, worden aan verzoeker alle kansen ontnomen om een regularisatie om humanitaire redenen te kunnen bekomen. [...]"

4.4.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt – zoals verzoeker correct aangeeft – als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Verzoeker betoogt dat de bestreden beslissing volledig voorbij gaat aan de realiteit van zijn persoonlijke situatie. De vaststelling dringt zich evenwel op dat verweerder in de bestreden beslissing wel degelijk een motivering heeft voorzien wat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM als buitengewone omstandigheid betreft. Op deze concrete motivering wordt door verzoeker niet ingegaan.

Verzoeker betwist als dusdanig niet dat hij geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België heeft. Wel geeft hij aan van mening te zijn een door artikel 8 van het EVRM beschermd privéleven in België te onderhouden. Hij verwijst hiervoor naar zijn verblijf in België sinds 2008 toen hij als niet-begeleide minderjarige het Rijk binnenkwam, zijn (inspanningen tot) integratie, de door hem gevolgde scholing en opleidingen, zijn goede kennis van de Nederlandse taal, zijn werkbereidheid en motivatie, zijn werkervaring in (groot)keukens, de door hem opgebouwde vrienden- en kennissenkring en zijn sociale en zakelijke relaties. Hij betoogt dat al zijn belangen zich thans in België bevinden.

Los van de vraag of voormelde elementen getuigen van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zou kunnen vallen, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst teneinde een verblijfsaanvraag in te dienen overeenkomstig de Belgische immigratiereglementering, is geenszins strijdig met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). In tegenstelling tot wat verzoeker aanhaalt, heeft de bestreden beslissing ook geenszins tot gevolg dat hem alle kansen op een machtiging tot verblijf om humanitaire redenen worden ontnomen. Verzoeker dient enkel de reguliere procedure te volgen. Indien hem een machtiging tot een verblijf in het Rijk wordt geweigerd, kan hij zich alsnog beroepen op een schending van artikel 8 van het EVRM wat de gegrondheid van zijn aanvraag betreft. Er blijkt dan ook niet dat verweerder niet in redelijkheid kon oordelen dat de verplichting om terug te keren naar het land van verblijf in het buitenland om aldaar de machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het ingeroepen privéleven.

De Raad benadrukt in dit verband ook dat verzoeker het door hem ingeroepen privéleven slechts heeft opgebouwd tijdens een verblijf in België dat vanaf het begin als precair te beschouwen is. Verzoeker kwam immers op onwettige wijze het Rijk binnen en diende een asielaanvraag in gevolgd door een aanvraag tot verblijf als minderjarige op grond van de omzendbrief van 15 september 2005 en twee meervoudige asielaanvragen. Hij wist of behoorde te weten dat hij niet op legale wijze in het land kon

verblijven indien zijn asielverzoek(en) werd(en) afgewezen of geen gunstig gevolg werd gegeven aan voormelde bijzondere verblijfsprocedure (EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81, 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk). Hierbij kan ten overvloede ook worden opgemerkt dat het EHRM in het arrest Nyanzi *t.* het Verenigd Koninkrijk reeds vaststelde dat het privéleven opgebouwd door een vreemdeling die in de betrokken lidstaat nooit een definitieve toelating tot verblijf heeft bekommen, bij het afwegen tegen het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg heeft dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het vierde middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS